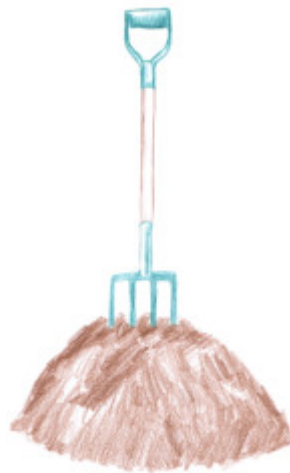

Hodně štěstí Džordžíno!

 litterate.cz/hodne-stesti-dzordzino

Vidlák

24 února, 2023

Zajisté vám přátelé neunikla iniciativa bývalého premiéra Jiřího Paroubka, který ohlásil založení nového spolku Nespokojení. Řeže do toho docela razantně, součástí tohoto spolku mají být bývalí úspěšní sociální demokraté a má dokonce přesahovat rámec sociálně demokratické politiky, protože jsem zaznamenal, že jednali i s Kateřinou Konečnou... Inspiraci si prý berou z francouzského Melenchona. Zároveň hned ohlásili demonstraci na úterý 28.2.2023. Čirou náhodou jsem v ten den zrovna v Praze a tak se na ně asi zajdu podívat.

Začnu jednou nepřiliš dávnou vzpomínkou... bylo 28. října a já stál zhruba uprostřed davu demonstrantů na Václaváku. Tehdy jsme se s Láďou Vrabelem nedohodli na tom, co mohu říci z pódia a tak jsem nakonec oficiálně nevystoupil. Setkal jsem se ale s celou řadou svých čtenářů a samozřejmě jsem bedlivě poslouchal řečníky. Včetně Paroubka.

Jak Jiří Paroubek domluvil, byl jsem svědkem poměrně dlouhého hada lidí, kteří kolem mě procházeli směrem pryč od pódia a hlasitě si stěžovali, že kvůli tomuto reliktu z minulosti na demonstraci nejeli a cítili se být podvedeni. Dobrou hodinu kolem mě defilovali různí lidé, kteří v bledě modrém opakovali totéž – kvůli Paroubkovi na

Václavák nešli. Právě na základě této zkušenosti jsem napsal článek, ve kterém jsem začal popisovat rozčarování z demonstrací a předpověděl jsem, že tudy cesta nepovede. Ne, to nebyla žádná moje genialita. To byla ta dlouhá řada lidí, kteří mi cestou z demonstrace říkali, že se na to můžou vykašlat.

Na druhou stranu... Paroubek je v podstatě poslední autentický sociální demokrat. Byl posledním premiérem, který byl vskutku levicový, představoval levicová řešení a nikdy se jim nezpronevěřil. Když neodvedl ČSSD k vítězství a ukázalo se, že Socani nebudou součástí vlády, rezignoval. Paroubek byl poslední premiér z časů, kdy se hrálo na pravici a levici a předvolebními tématy byla výše daní a sociálního zabezpečení.

Pak vyhrála globalizace. Korporace v podstatě přestaly uplácet a začaly normálně nařizovat. Takovou měly sílu. Obránci volného trhu zjistili, že jsou pro velký byznys zbyteční, protože se už prosadil a dál je nepotřebuje. I začali tržní principy cpát do všeho. Do soužití rodin, do individualizace člověka, najednou měl být každý obchodníkem se sebou sama. Volný trh začal platit všude jinde, jen ne při směně zboží.

Obránci sociálních hodnot zjistili, že pro proletariát nemohou nic udělat, protože proti globálním strukturám jsou naprosto bezmocní a tak začali zachraňovat všechny možné i nemožné menšiny od gayů po nebinární osoby. Místo spravedlivé mzdy přišly záchodky pro transgender osoby.

Už je to dlouhých sedmnáct let.

Od Paroubka už ČSSD jen klesala, až se nakonec stala stranou Šmardy a Šabatové bez jakékoliv šance na návrat do sněmovny. Každý další předseda už se jen zbavoval všeho sociálně demokratického a přijímal vše neomarxistické, zelené, a evropsky hodnotné. Šlo jim to tak dobře, že jim většinu voličů přebral Andrej Babiš, což jen poukazuje na absurditu vývoje – jeden z nejbohatších

lidí v republice se ukázal být sociálně citlivější, než strana, která to měla v názvu i ve stanovách. Co jim nesebral Velký Bocian, to jim sebral Okamura... včetně některých členů. Smrt nejstarší české strany přežili jen ti její členové, kteří ji včas opustili.

Teď jsme mnohem dál... Okamura svádí svůj vlastní zápas o přežití na politické scéně, Andrej Babiš konsoliduje svoje hnutí, Jindra Rajchl objíždí republiku a buduje stranu PRO a na internetu vzniká celá řada dalších politických či mediálních projektů... Chvillemi to u nás vypadá doopravdy jako občanská společnost. Je to paradoxní. Vláda nás dře z kůže, ale nikdy nebyla taková ochota obyčejných lidí posílat peníze, jezdit na schůze a sdružovat se. A čím více se lidé sdružují, čím víc poslouchám, o čem si povídají, tím méně slyším slovo pravice nebo levice. Stále zřetelněji je vidět, že střet jde mezi globálním a lokálním. Mezi vlastenectvím a euroobčanstvím. Mezi českým a evropským snem. Mezi typem Orbán či Trump a typem Uršula a Klaus Schwab.

Dovolím si proto několik nemístných poznámek...

Nejsem si jistý tou demonstrací. Loňský rok ukázal, že tisíce lidí už nejsou žádné číslo. Už se pohybujeme ve vyšších desítkách tisíc, aby to vůbec bylo vidět. Odborářský boss nedokázal na Václavák dostat ani desetinu počtu, který přišel za zadluženým prodavačem pizzy. A dopadl přesně podle zásluh. Síla myšlenek na alternativě je dneska celkem snadno měřitelná... kolik lidí přijede, i když Česká televize mlčí? Z tohoto hlediska si myslím, že ohlásit demonstraci týden před jejím konáním, je dneska už vysloveně chyba.

Stejně tak nechci zapomenout na to množství lidí, které loni právě jméno Paroubek znechutilo. Nemyslím si, že by to bylo samotným Džordžínem... ale v roce 2006 se hnojometry postaraly, aby na něm něco ulpělo a je to tam dodnes. Myslel bych si proto, že je zapotřebí nejprve trpělivě čistit svoje jméno. V této chvíli si nejsem jistý, jestli se tak stalo v dostatečné míře.

A do třetice nevím, jak moc pochodí s tím, že jde o levicové hnutí. Jsem teď často na politických schůzích a nemohu si pomoci, diskurz jde jinudy. Nemluvě o tom, že to není první Paroubkův pokus o comeback.

Ono je to dneska už prostě těžké... demonstrace vás buď vynese a nebo pohřbí. A po loňských Václavácích si lidi už jen tak z něčeho na zadek nasednou.

Jiří Paroubek bude potřebovat víc štěstí, než kolik mu ho můžu popřát. Pochází z časů, kdy svět byl ještě v pořádku a podle dnešních měřítek byl mimořádně kultivovaný politik schopný osobní odpovědnosti. Poslední opravdový sociální demokrat. Nejsem si ale jistý, jestli to dneska ještě něco znamená. Skuteční levičáci jsou u Babiše, skuteční pravičáci u Rajchla...

Budu jeho další kroky sledovat. Pokud mě čte někdo z jeho týmu, propojte nás. Rád se s ním potkám nad dobrým vínem a o našem setkání pro něj napíšu hezký článek.